

## Arrest

nr. 53 253 van 16 december 2010  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X-X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*U, A-B. G. (...), verklaarde de Tsjetsjeense nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 17/08/1984 in Novy Sharoi, Tsjetsjeense Republiek, Russische Federatie. Uw broer, die tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog lid was van de presidentiële garde, was tijdens en na de tweede Tsjetsjeense oorlog commandant van één van de eenheden van deze garde. Sinds 1999 leverde u hulp, onder andere eten en wapens, aan hem en zijn eenheid. Sedert 2004 leefde u ondergedoken omdat de overheid u verdacht van steun aan de rebellen en het bezit van wapens. U verliet Tsjetsjenië en vroeg eind 2006 asiel aan in Polen. Na een verblijf van 5 maanden in Polen ging u naar Oekraïne, waar u ook 5 maanden verbleef. Daarna keerde u terug naar Tsjetsjenië en woonde u een maand bij uw zus.*

Hierna verliet u Rusland opnieuw en kwam u naar België. U diende een eerste asielaanvraag in op 16/08/2007 onder een valse naam, C. A. (...). Omwille van uw eerdere asielaanvraag in Polen werd, in het kader van de Dublinovereenkomst, door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf genomen op 28/11/2007. U keerde hierna, en na een verblijf van 5 maanden in Oekraïne, naar Rusland terug. In maart 2008 verliet u uiteindelijk Ingoesjetïë voor de tweede maal en kwam op 10/04/2008 in België aan. Op diezelfde dag diende u een nieuwe asielaanvraag in België in, dit evenwel onder uw echte naam A-B. G. (...). Op 31/07/2008 werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van uw aanvraag. Zo was u niet in staat een afdoende verklaring te geven voor het feit dat u verklaarde nooit een binnenlands paspoort te hebben gehad. Daarnaast werd er ernstig getwijfeld aan de authenticiteit van het neergelegde verzoekschrift dat werd opgesteld door I.A. Y. (...). Voorts kon u geen aannemelijke uitleg verschaffen hoe u aan het voorgelegde rijbewijs bent geraakt. Tenslotte werd er ernstig getwijfeld aan uw verklaringen omtrent het recente verblijf in uw land van herkomst. Uw beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bij arrest verworpen op 14/11/2008. Uw beroep hiertegen bij de Raad van State werd niet toelaatbaar geacht. U verliet het land niet en vroeg opnieuw asiel aan op 21 januari 2009. U verklaarde enerzijds dat de problemen waarvoor u destijds Tsjetsjenië was ontvlucht nog steeds actueel waren. Zo zou u in 2008 veroordeeld zijn voor het leveren van steun aan de rebellen. Daarnaast zou u het risico lopen om het slachtoffer te worden van bloedwraak. Op 28 december 2009 liep een ruzie tussen uw neef U. (...) en zijn vriend V. Y. (...) ernstig uit de hand toen uw neef V. (...) met een metalen stok doodsloeg. Een week erna kreeg uw zus het bezoek van de oudste zus van V. (...) die stelde dat de zaak niet zou rusten vooraleer twee personen voor de dood van V. (...) zouden boeten. Er was met andere woorden een bloedwraak tegen u en uw neef U. (...) uitgesproken.

U legde tijdens uw huidige asielaanvraag volgende documenten voor: een zelfgeschreven verklaring die u reeds voorlegde in het kader van uw vorige asielaanvraag, een convocatie van de MVD, een bewijs van woonst van de lokale administratie met daarin ook een verklaring dat u volgens de wet van de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten vervolgd wordt, een bevel van een medewerker van de MVD om u in te schrijven op een lijst van personen die actief steun verleenden aan activiteiten gericht tegen Russische staatsburgers, een bewijs van woonst en een bewijs van gezinssamenstelling.

#### B. Motivering

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal de Tsjetsjeense nationaliteit te bezitten, al zou u misschien het Russisch staatsburgerschap hebben. U kon hier niet zeker van zijn aangezien u geen paspoort zou hebben gehad. (CGVS d.d.07/05/2010, p.4) Gelet op het feit dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken steeds hebt verklaard een Russisch staatsburger te zijn (DVZ, 1e, 2e en 3e asielaanvraag, rubriek 6; vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ d.d.11/04/2008, vraag 2.6); gelet op uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw vorige asielaanvraag, waaruit blijkt dat u uw hele leven in Tsjetsjenië (en Ingoesjetïë) hebben gewoond (gehoor CGVS d.d.23/05/2008, p.9, 16); en gelet op de door u neergelegde bewijzen van woonst en gezinssamenstelling d.d.18/02/2009 waaruit blijkt dat u in Novy Sharoi woonde, dient te worden besloten dat de door u verklaarde vrees voor vervolging moet worden beoordeeld ten aanzien van de Russische Federatie.

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. U verklaarde vervolging te vrezen in uw land van herkomst. Echter werden vaststellingen gedaan die mij doen besluiten dat u deze door u verklaarde vervolgingsvrees niet aannemelijk maakt.

Ten eerste dient vastgesteld te worden dat u de Belgische asielinstanties bewust hebt trachten te misleiden door bij uw eerste asielaanvraag in 2007 een valse identiteit te gebruiken, met name C. A. M. (...), geboren te Samashki op 23/09/1978. Dit kwam aan het licht toen u in januari 2009 opnieuw

asiel trachtte aan te vragen. Hiermee geconfronteerd op de Dienst Vreemdelingenzaken ontkende u in eerste instantie ooit de naam C. A. (...) gebruikt of gehoord te hebben. (DVZ d.d.29/01/2009, rubriek 3) Pas later, na de annulatie van uw asielaanvraag en de daarop volgende tussenkomst van uw advocaat, verklaarde u dat u bij uw eerste asielaanvraag een valse identiteit had gebruikt, dat uw echte naam G. A-B. (...) is en dat u geboren bent in Novy Sharoi, Achkhoy-Martan district, op 17/08/1984. (DVZ d.d.06/03/2009, rubriek 3, 36) De vaststelling van een poging tot het intentioneel misleiden van de Belgische asielinstanties ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging. Van een persoon die om de internationale bescherming van een derde land verzoekt, mag immers verwacht worden dat hij onmiddellijk en naar waarheid de gevraagde informatie verschaft aan de instanties die zijn verzoek dienen te onderzoeken.

Voorts dient opgemerkt te worden dat in het kader van uw vorige asielaanvraag reeds door mij werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd vastgesteld dat er op verschillende punten geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen. Zo kon er geen geloof gehecht worden aan uw verklaring als zou u geen intern paspoort kunnen neerleggen. Voorts kon u geen aannemelijke uitleg verschaffen over hoe u aan het voorgelegde rijbewijs was geraakt. Tenslotte werd er ernstig getwijfeld aan uw verklaringen als zou u vier jaar lang ondergedoken hebben geleefd in Tsjetsjenië en Ingoesjetië. Daarnaast werd er ernstig getwijfeld aan de authenticiteit van het neergelegde verzoekschrift dat werd opgesteld door I.A. Y. (...). Gelet op het feit dat u zich bij uw huidige asielaanvraag deels baseert op de problemen die u reeds aanhaalde in het kader van uw vorige asielaanvraag, kan bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen terzake, afgelegd in het kader van uw huidige asielprocedure. Dit worden verder onderbouwd door onderstaande vaststellingen.

In het kader van uw vorige asielaanvraag werd vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen als zou u onmogelijk een intern paspoort, het identificatiebewijs bij uitstek in Rusland, kunnen voorleggen. In het kader van uw huidige asielaanvraag stelde u wederom de laatste jaren niet in het bezit te zijn geweest van een intern paspoort en enkel een tijdelijk identiteitsbewijs (forma 9) te hebben gehad. Terzake werd echter er een ernstige inconsistentie vastgesteld. Eerst zei u dat u het betreffende document voor de laatste maal in 2002 in handen had. Hierna zou u geen enkel geldig identiteitsdocument hebben gehad. Toen u erna gevraagd werd waarom u in 2002 geen nieuw identiteitsdocument aanvroeg, stelde u dat het bewijs waarschijnlijk nog geldig was tot 2003-2004 en dat de geldigheid van dit document verlengd kon worden. Uiteindelijk verklaarde u dat u de geldigheid van het 'forma 9' document had laten verlengen en dat u dit, volgens u geldig, identiteitsdocument tot midden 2004 in uw bezit had - het moment waarop de autoriteiten u begonnen te zoeken. Sindsdien is het document zoek geraakt (CGVS dd 07/05/2010, p.8-9). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen als zou u slechts tot 2002 een geldig identiteitsdocument hebben gehad, stelde u enkel dat u de eerdere vraag niet had begrepen. Dit kan geenszins volstaan als verklaring. Het is uw eigen verantwoordelijkheid om aan te geven dat u een vraag niet goed begrepen hebt wanneer deze wordt gesteld. Uit het gehoorverslag blijkt nergens dat u dit deed op het moment dat de vraag u werd gesteld. Bovendien werd de vraag u op twee verschillende manieren gesteld en verklaarde u telkens dat u na 2002 dit document niet meer had (CGVS dd 07/05/2010, p.8). Er mag verwacht worden dat u accurate verklaringen kan afleggen over het enige identiteitsdocument dat u zou hebben gehad gedurende de laatste jaren voor uw vertrek uit Rusland. Een dergelijke discrepantie in uw verklaringen is dan ook niet geloofwaardig te noemen.

In het kader van uw huidige asielaanvraag legt u verschillende documenten voor die uw asielrelaas zouden moeten ondersteunen. Deze vermogen echter niet om de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw problemen met de autoriteiten te herstellen.

Zo legde u een document neer dat zowel als bewijs van woonst als van vervolging geldt. Ten eerste bevat het document inhoudelijk zeer weinig informatie: er staat enkel in dat u volgens de wet van de Russische Federatie en de Tsjetsjeense macht vervolgd wordt en dat u in het dorp Novy Sharoi verblijft. Over de aard van vervolging staat er niets in, noch is er enige referentie naar een strafzaak of een dossier. Gevraagd wanneer dit document uitgereikt werd, verklaarde u dat uw zus dit verkregen had toen zij door de politie meegenomen werd. Over het wanneer kon u tot 3 maal toe niet concreet zijn: u stelde immers, na tweemaal verklaard te hebben dat u het niet wist, dat het in 2005, 2006 of in 2007 was (CGVS dd 07/05/2010 p.5). Later, nadat u het document bekeken had, stelde u dat het in 2007 was (CGVS dd 07/05/2010 p.6). Verder wist u niet van wie het document uitging: u dacht in eerste instantie dat het misschien van de FSB uitging, erna stelde u dan weer dat uw zus dit document ontving van het hoofd van de politie of zijn ondergeschikte (CGVS dd 07/05/2010 p. 5-6). Op het betreffende document is evenwel vermeld dat het door de plaatselijke administratie van Samachki uitgereikt werd. Een dermate beperkte kennis van een document dat u ter staving van uw asielrelaas neerlegt is niet geloofwaardig te noemen indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren, te meer daar het document op zich al zo weinig informatie bevat.

Voorts legt u een document neer, afkomstig van de MVD van Grozny, waarin opdracht wordt gegeven om u op een lijst te zetten van personen die actief steun verleenden aan activiteiten gericht tegen Russische staatsburgers. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het hier slechts een kopie betreft, zodat de authenticiteit van het document en de erin vervatte gegevens niet nagegaan kan worden. Bijgevolg kan dit document niet als een objectief stavingstuk weerhouden worden.

Daarenboven verklaarde u dat u dit document zelf meebracht uit Ingoesjetï, ongeveer in 2007 (CGVS II dd 19/07/2010 p.8-9). Gelet op het feit dat u verklaarde slechts twee keer te zijn teruggekeerd naar uw land van herkomst - één maal na uw asielaanvraag in Polen en een tweede keer na uw eerste asielaanvraag in België (DVZ dd 06/03/2009, rubriek 36) - dient te worden besloten dat u reeds voor uw vorige asielaanvraag in het bezit zou zijn geweest van dit document. Uit het administratief dossier blijkt echter dat u dit stuk niet neergelegd hebt op de DVZ of het Commissariaat-generaal in het kader van uw vorige asielprocedure. Bovendien maakte u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw vorige asielaanvraag geen enkele melding van het betreffende document. U ontkende toen ook andere documenten dan degene die u had voorgelegd - uw rijbewijs en een document van een rechtbank in Tsjetsjenië uit 2008 - in uw bezit te hebben. (CGVS dd.23/05/2008 p.12). Toen u hiermee tijdens het laatste gehoor werd geconfronteerd, stelde u enkel dat u er niets over zei omdat u het niet bij u had en dat u het zich niet herinnerde (CGVS II dd 19/07/2010 p.9). Dat u een dergelijk document niet zou neerleggen en zelfs geen melding zou maken van het bestaan ervan indien u het in uw bezit zou hebben gehad, is, gelet op de inhoud ervan, weinig aannemelijk te noemen. Bovendien mag van een asielzoeker verwacht mag worden dat hij accurate informatie kan geven over de documenten die hij in zijn bezit heeft en die zijn relaas kunnen staven. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook ernstige twijfels rijzen bij de door u verklaarde vrees voor vervolging.

Verder legde u nog een convocatie van de MVD neer ter staving van uw veroordeling. De convocatie bevat evenwel geen enkele informatie over het waarom, noch over de hoedanigheid waarin u opgeroepen wordt, noch is er enige referentie naar een dossiernummer of uw rechtszaak. Bijgevolg vermag dit document niet de door u verklaarde vervolgingsfeiten op objectieve wijze te staven.

Op basis van deze vaststellingen dient besloten te worden dat deze voorgelegde documenten de door u verklaarde problemen met de autoriteiten niet op objectieve wijze kunnen staven en ze bijgevolg niet van dien aard zijn dat ze uw reeds voordien vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid kunnen herstellen.

Een verdere blijk van uw gebrek aan geloofwaardigheid werd gevonden in het feit dat u het niet aannemelijk kon maken dat u in 2008 tot een gevangenisstraf van 7 jaar werd veroordeeld. Ten eerste legt u geen enkel relevant document neer ter staving van uw veroordeling, hoewel redelijkerwijze mag verwacht worden u daar voldoende mogelijkheden toe had. Ten eerste gaat het om een officiële veroordeling zodat verwacht mag worden dat hiervan officiële documenten bestaan. U verklaarde dat er bij uw zus een bewijs ligt van uw veroordeling, maar stelde dat uw zus u dit niet durft te geven aangezien ze dit aangetekend zou moeten versturen (CGVS dd 07/05/2010 p.13). Niettemin slaagde u erin andere documenten, zoals de bewijzen van woonst en gezinssamenstelling die van 2009 dateren en de convocatie van de MVD, te verkrijgen via een tussenpersoon die naar België reisde (CGVS dd 07/05/2009, p.7-8; CGVS dd 19/07/2010, p.7). Hieruit blijkt dat u wel degelijk de mogelijkheid had om het betreffende document in handen te krijgen zonder dat uw zus dit aangetekend diende te versturen.

Bovendien kon u niet met zekerheid zeggen door welke rechtbank u veroordeeld werd. U verklaarde daaromtrent dat u daar geen verstand van had, maar dat het waarschijnlijk de gewone rechtbank van Grozny was. (CGVS dd 07/05/2010 p.14) Daarnaast werd ook een inconsistentie in uw relaas vastgesteld. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor veroordeeld te zijn geweest tot 6 jaar opsluiting (CGVS dd 07/05/2010 p.7), terwijl u in het tweede gehoor stelde dat het 7 jaar was. Toen u met deze tegenstelling geconfronteerd werd, bleef u erbij dat het 7 jaar was (CGVS II dd 19/07/2010 p.8), hetgeen de inconsistentie niet verklaart. Het feit dat uw verklaringen omtrent de duur van de gevangenisstraf waartoe u veroordeeld werd niet consistent zijn en u daarnaast niet met zekerheid kon zeggen door welke rechtbank u werd veroordeeld - zaken die raken aan de kern van uw relaas - ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen terzake.

Tenslotte dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen met betrekking tot de bloedwraak vanwege de familie Y. (...) geenszins geloofwaardig geacht kunnen worden. Zo sprak u zich op verschillende punten tegen. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat u de dag na de moord van uw zus hoorde dat er een bloedwraak tegen u uitgesproken was (CGVS dd 07/05/2010 p.18). In het tweede gehoor stelde u dan weer dat u pas een week na het incident, na nieuwjaar, voor het eerst hoorde dat er een bloedwraak tegen u uitgesproken werd. Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, stelde u dat u het toch de dag erna, op 29/12/2009 te weten kwam. Even nadien verklaarde u dan opnieuw dat u pas een week na het incident vernam dat er bloedwraak was uitgesproken (CGVS II dd

19/07/2010 p.2-3). Uw verklaring dat u moeite heeft om data te onthouden kan bezwaarlijk als afdoende beschouwd worden daar het hier een tijdsverloop (van de bloedwraak op de hoogte gebracht één dag of pas een week na de dood van V. (...)) betreft en niet louter data. Voorts bleken uw verklaringen omtrent de persoon van wie uw zus vernam dat uw neef iemand vermoord zou hebben tegenstrijdig. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat ze het van uw neef U. (...) zelf hoorde (CGVS dd 07/05/2010 p.18), terwijl u tijdens het tweede gehoor verklaarde dat u niet wist van wie ze het vernam maar dat het hele dorp het wist. Toen u met deze tegenstelling geconfronteerd werd, zei u enkel dat u het niet wist en dat het U. (...) niet was (CGVS II dd 19/07/2010 p.3), hetgeen de tegenstrijdigheid niet verklaart. Deze tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw verklaringen inzake de bloedwraak, zodat de geloofwaardigheid van uw verklaringen terzake ernstig ondermijnd wordt. Het is bovendien opmerkelijk te noemen dat u niet op de hoogte bleek van de teip waartoe het slachtoffer behoorde. (CGVS II dd 19/07/2010 p.4)

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten die eerder nog niet besproken werden, vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te beïnvloeden. Uw zelfgeschreven relaas bevat enkel een persoonlijke uiteenzetting van uw problemen en kan dus op geen enkele wijze als objectief bewijs gelden van de door u verklaarde vervolgingsfeiten. De bewijzen van woonst en gezinssamenstelling tonen enkel aan dat u in Novy Sharoi woonde (met uw zus) maar bevatten geen enkele informatie over de aangehaalde vervolgingsfeiten. Daarbovenop bleef het onduidelijk waarom u deze niet vroeger neerlegde. Ook wist u niet door wie de documenten uitgegeven werden (CGVS dd 07/05/2010 p.7). Er dient ook opgemerkt te worden dat, zelfs indien deze documenten geloofwaardig zouden zijn, dit lang niet de bewijskracht van een binnenlands paspoort heeft om uw propiska aan te tonen.

#### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker gaat in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De Raad merkt in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoeker *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven

van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker onderhavige asielaanvraag opnieuw gedeeltelijk steunt op het door hem voorgehouden asielrelaas voorgehouden bij zijn eerdere asielaanvraag. Dit initieel voorgehouden asielrelaas werd door verwerende partij bij beslissing van 29 juli 2008 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoeker de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 18 693 van 14 november 2008 bevestigd waartegen het beroep bij de Raad van State niet toelaatbaar werd verklaard, wat door verzoeker niet wordt ontkend. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dat arrest. Verzoeker kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake zijn eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977).

Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas voorgehouden bij zijn eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.2.5.1. Verzoeker verklaart zijn incoherent en ongeloofwaardig geachte verklaringen door te verwijzen naar zijn beperkte opleidingsgraad waardoor hij moeite heeft om gebeurtenissen in de tijd te situeren, naar zijn psychische problemen, meer in het bijzonder slaapstoornissen, nachtmerries, hoofdpijnen, hoge irriteerbaarheid en aan een depressie met angstcompensaties en naar het gegeven dat hij telkenmale werd gehoord door een Russische tolk en niet door een Tsjetsjeense tolk zoals door hem gewenst.

2.2.5.2. De Raad wijst erop dat uit de door verzoeker als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde psychologische en medische attesten louter blijkt dat hij te kampen heeft met psychische problemen doch niet dat zijn cognitief geheugen is aangetast waardoor hij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoeker brengt desbetreffend geen enkel bewijs bij.

Daar waar uit de als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde brieven van 2 en 25 februari 2009 gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken en van 17 maart 2009 aan de commissaris-generaal blijkt dat verzoekers advocaat erop aandringt zijn cliënt bij de gehoren een tolk Tsjetsjeens ter beschikking te stellen, wijst de Raad erop dat verzoeker in de door hem op de Dienst Vreemdelingenzaken op 29 januari 2009 ondertekende verklaring stelt dat zowel het Russisch als het Tsjetsjeens zijn talen van oorsprong zijn en dat hij zelf, zoals blijkt uit de door hem op 26 februari 2009 ondertekende bijlage 26, de bijstand verzoekt van een tolk die de Russische taal beheerst tijdens het onderzoek van zijn asielaanvraag (administratief dossier, respectievelijk stukken 23 en 25). Verzoeker tekent op 6 maart 2009 de door hem afgelegde tweede verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken voor akkoord nadat deze hem in het Russisch werd voorgelezen zonder enige opmerking te formuleren over de aanwezige tolk (administratief dossier, stuk 23). Verzoeker werd zowel op 7 mei als op 19 juli 2010 op het Commissariaat-generaal gehoord met de bijstand van een Russische tolk waarbij hem telkens voorafgaand aan het gehoor werd medegedeeld dat mogelijke problemen met de tolk dienen te worden gemeld. Verzoeker stelde telkenmale de tolk goed te hebben begrepen en antwoordt bij het verhoor van 7 mei 2010 op de vraag naar het verloop van het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat dit vlot was verlopen. Bij geen van beide verhoren op het Commissariaat-generaal wordt een opmerking gemaakt over de tolk en ook de bij het verhoor van 19 juli 2010 aanwezige advocaat laat na dienaangaande enige op- of aanmerking naar voor te brengen (administratief dossier, stukken 3 en 6). Verzoeker heeft derhalve zelf duidelijk gemaakt geen problemen te hebben met een verhoor voorzien van de bijstand van een Russische tolk, een tolk waarvoor hij bovendien zelf opteerde en die een taal betreft die één van de door hem aangeduide talen van oorsprong uitmaakt. Het niet gehoord zijn in de Tsjetsjeense taal is dan ook geen verschoningsgrond voor de door verwerende partij vastgestelde incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Verzoekers stelling dat hij door zijn beperkte opleidingsgraad moeite heeft om gebeurtenissen in de tijd te situeren, biedt evenwel geen soelaas. Immers stelt verzoeker zelf bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal van 7 mei 2010 (administratief dossier, stuk 6, p. 9) betreffende de inconsistentie aangaande het laatst in handen hebben gehad van de *“forma 9”* – 2002 of 2004 – dat hij de eerste vraag niet goed had begrepen en beroept hij zich desbetreffend geenszins op zijn lage scholingsgraad. Verder stelt de Raad vast dat het opleidingsniveau geen enkele invloed kan hebben op het zich herinneren van het ogenblik waarop werd vernomen dat er een bloedwraak werd uitgesproken – één dag of één week na de moord – daar het hier een louter tijdsverloop betreft en een reproductie van vaste data niet aan de orde is. Betreffende het jaar waarin verzoeker het document uitgaande van de MVD van Grozny, waarbij opdracht wordt gegeven zijn naam op een lijst te zetten van personen die actief steun verleenden aan activiteiten gericht tegen Russische staatsburgers, zelf zou hebben meegenomen wijst de Raad erop dat verzoekers bewering dat dit *“ongeveer in 2007”* moet zijn geweest correct is – het ogenblik van meeneming is bovendien in de bestreden beslissing geen punt van discussie – daar dit document dateert van 11 december 2007 (administratief dossier, stuk 26, document 4) en verzoeker voorhoudt in maart 2008 definitief zijn regio van herkomst te hebben verlaten. Aangaande het ogenblik waarop het document van woonst en tevens van vervolging werd uitgereikt verwijt verwerende partij verzoeker niet dat hij dit niet in de tijd kan situeren doch dat hij zelfs niet op de hoogte is van de inhoud van het door hem ter ondersteuning van zijn asielaanvraag bijgebrachte document, meer in het bijzonder van het erop vermelde jaar van uitreiking en door wie het werd afgeleverd. Het door verzoeker voorgehouden beperkt opleidingsniveau weerlegt derhalve de desbetreffende motiveringen van verwerende partij niet. Daarenboven kan zelfs van een persoon met een geringe opleiding redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire vragen in verband met de door hem voorgehouden gebeurtenissen, de inhoud van de door hem voorgebrachte documenten en de wijze van verkrijging ervan.

2.2.6.1. Aangaande het initieel gebruik van een valse identiteit houdt verzoeker voor dit ten eerste te betreuren doch bang was te worden teruggestuurd. Verzoeker verwijst hiertoe wederom naar zijn angst ingegeven door zijn psychische problemen en poneert dat het gebruiken van een valse identiteit niet noodzakelijk automatisch moet leiden tot het weigeren van de status van vluchteling.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of

vlucht uit het land van herkomst en niet in het minst zijn ware identiteit. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Dit laatste klemt des te meer, nu van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over verzoekers aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten.

Verder wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde vaagheden, onjuistheden, tegenstrijdigheden, lacunes en ontstentenis van een begin van schriftelijk bewijs betreffende de beweerde veroordeling op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd.

2.2.7.1. Verzoeker stelt onder verwijzing naar informatie toegevoegd aan het verzoekschrift dat het inderdaad plausibel is dat hij in de onmogelijkheid is een intern paspoort voor te leggen daar personen van Tsjetsjeense afkomst meer en meer problemen ondervinden om een paspoort of een registratie van verblijfplaats te bekomen. Verder wijst verzoeker de vastgestelde tegenspraak betreffende het laatst in de hand hebben van zijn *“forma 9”* – 2002 of 2004 – opnieuw aan zijn lage scholingsgraad, zijn psychische problemen en het gegeven dat hij niet in het Tsjetsjeens werd gehoord. Verzoeker benadrukt eveneens het lange tijdsverloop.

2.2.7.2. Aangaande verzoekers argument betreffende de motivering van verwerende partij dat het niet geloofwaardig voorkomt dat hij geen intern paspoort kan voorbrengen, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

Betreffende de door verzoeker opgeworpen scholingsgraad, zijn psychische problemen en het gebruik van een Russische tolk verwijst de Raad naar wat reeds onder punt 2.2.5.2. werd gesteld. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekers *post factum* verklaring, meer in het bijzonder het lange tijdsverloop flagrant strijdig is aan de bij het verhoor op het Commissariaat-generaal gestelde verschoningsgrond dat hij de eerste vraag niet goed had begrepen. Uit het verslag van dit verhoor blijkt dat verzoeker op de initiële vraag naar wanneer hij voor het laatst zijn *“forma 9”* in handen had het jaar *“2002”* antwoordt om even later in het verhoor uiterst precies te stellen dat dit *“in het midden van 2004”* was. De daaropvolgende vraag van de dossierbeheerder *“Waarom daarjuist 2002”* wordt door verzoeker beantwoordt met de opmerking *“ik had de vraag niet goed begrepen”*. Van een lang tijdsverloop als verschoningsgrond is derhalve geen sprake en de bewoordingen van het verslag zijn niet voor enige interpretatie vatbaar (administratief dossier, stuk 6, p. 8 en 9). De door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid blijft derhalve overeind.

2.2.8.1. Met betrekking tot het bijgebrachte document van bewijs van woonst en vervolging meent verzoeker dat dit een officieel bewijs van identiteit is en verwijst hij voor het niet weten wanneer dit stuk werd afgeleverd wederom naar zijn beperkte opleidingsgraad. Voor wat betreft het niet in kennis zijn van wie zijn zus dit document ontving benadrukt verzoeker dat hij geen jurist is en dat voor hem de leden van de politie of de FSB dezelfde belangen vertegenwoordigen.

2.2.8.2. De Raad herhaalt wat reeds werd gesteld onder punt 2.2.5.2.. Aangaande het ogenblik waarop het document van woonst en tevens van vervolging werd uitgereikt verwijt verwerende partij verzoeker niet dat hij dit niet in de tijd kan situeren doch dat hij zelfs niet op de hoogte is van de inhoud van het door hem ter ondersteuning van zijn asielrelaas bijgebrachte document, meer in het bijzonder van het erop vermelde jaar van uitreiking en door wie het werd afgeleverd. Het door verzoeker voorgehouden beperkt opleidingsniveau weerlegt derhalve de desbetreffende motivering van verwerende partij niet. Daarenboven kan zelfs van een persoon met een geringe opleiding redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire vragen in verband met de door hem voorgehouden gebeurtenissen, de inhoud van de door hem voorgebrachte documenten en de wijze van verkrijging ervan. Zowel het jaar van afgifte van dit document als de instantie door wie het werd uitgereikt staan in het document zelf vermeld. Dat verzoeker hiervan niet in kennis is wijst op een grove desinteresse die terecht de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden relaas verder ondermijnt. Verzoeker hoeft geen jurist te zijn om dit document eens te lezen en om voormelde eenvoudige gegevens van de datum van uitreiking en van de autoriteit die het uitschreef te begrijpen. Dat verzoeker politie en FSB als een pot nat beschouwt is derhalve totaal irrelevant.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat een bewijs van woonst geen identiteitsbewijs is.

2.2.9.1. Aangaande de motivering van het document van de MVD van Grozny stelt verzoeker wat volgt:  
*“Dat de eiser effectief dit stuk nog niet eerder had voorgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken of op het Commissariaat-generaal in het kader van zijn vorige asielprocedure, omdat hij het effectief toen niet bij had en de eiser wist ook niet of het nodig was om dit document voor te leggen, zeker nu hij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal in zijn vorige asielaanvraag de vraag kreeg of hij een strafblad had en daarop antwoordde dat dit volgens hem blanco was, maar dat hij een document had gekregen thuis, waarop de tolk hem onderbrak en hem duidelijk maakte dat dit niet het antwoord was op de vraag;*

*Dat hij dus wel over dit document heeft gesproken tijdens zijn vorige asielaanvraag, maar de tolk heeft hem hiertoe niet de gelegenheid gelaten.”*

2.2.9.2. De Raad herhaalt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Verder wijst de Raad erop dat in de standaard oproepingsbrief voor een gehoor op het Commissariaat-generaal, zoals blijkt uit het administratief dossier, steeds het volgende wordt vermeld:

*“U dient mee te brengen:*

- *alle reis- en identiteitsdocumenten alsook de documenten die uw asielaanvraag ondersteunen;*
- *elke ander stuk tot staving van uw aanvraag.”*

De bewijslast ligt derhalve volledig bij de asielzoeker die desbetreffende de verantwoordelijkheid niet kan afschuiven op de aanwezige tolk. Het komt aan de asielzoeker zelf toe alle bewijsstukken spontaan te overhandigen aan de dossierbeheerder. Bovendien geeft verzoeker zelf toe dit stuk niet bij te hebben gehad. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.10.1. Waar verwerende partij vaststelt dat de convocatie van de MVD niet de hoedanigheid vermeldt waarin verzoeker wordt opgeroepen en evenmin refereert naar een dossiernummer of een rechtszaak waardoor dit document niet op objectieve wijze de voorgehouden vervolgingsfeiten staat, merkt verzoeker op dat verwerende partij dienaangaande de nodige onderzoeksdaden had dienen te verrichten.

2.2.10.2. Ook hier wijst de Raad erop dat het niet aan de verwerende partij toekomt het bewijs te leveren van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas, doch de bewijslast berust bij verzoeker zelf.

2.2.11.1. Betreffende het gebrek aan bewijs van verzoekers veroordeling wijst verzoeker erop dat dit document een groot risico vertegenwoordigt waardoor zijn zus het niet aandurfde dit aangetekend te versturen. Dat hij niet in kennis is van de rechtbank die hem veroordeelde wijt verzoeker aan het feit dat hij geen jurist is. De tegenspraak tussen een veroordeling tot zes of tot zeven jaar poogt verzoeker te weerleggen door toe te geven dat hij zich heeft vergist of dat men hem niet goed heeft begrepen.

2.2.11.2. De Raad wijst erop dat verzoeker met voormelde argumentatie evenwel niet de motivering van verwerende partij weerlegt dat hij er niettemin in slaagde andere documenten, zoals de bewijzen van woonst en gezinssamenstelling die van 2009 dateren en de convocatie van de MVD, te verkrijgen via een tussenpersoon die naar België reisde. Verzoeker verduidelijkt evenmin waarom het laten overkomen van een vonnis risicovoller zou zijn dan dat van een convocatie waarbij verzoeker door de MVD wordt opgeroepen.

Verder wijst de Raad erop dat men geen jurist dient te zijn om te weten door welke rechtbank men werd veroordeeld. Verwerende partij vraagt immers niet een organigram naar voor te brengen van het gerechtelijk apparaat in verzoekers land van herkomst doch enkel mede te delen door welke rechtbank hij persoonlijk in deze zaak werd veroordeeld.

Verzoekers voorhouden zich te hebben vergist in de strafmaat tot dewelke hij werd veroordeeld kan door de Raad niet worden aangenomen daar een veroordeling tot een gevangenisstraf van zes of zeven jaar een dermate fundamenteel verschil uitmaakt en een dermate impact heeft op het verdere leven van de veroordeelde dat een vergissing desbetreffend onmogelijk is. Met betrekking tot verzoekers tweede optie in zijn verweer dat hij slecht zou begrepen zijn, *in casu* door de tolk, stelt de Raad vast dat verzoeker op geen enkele wijze aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis de woorden “zes” en “zeven” via de vertaling op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven.

2.2.12.1. Aangaande de motivering betreffende de bloedwraak werpt verzoeker wederom op dat hij problemen heeft met de situering in de tijd. Met betrekking tot de motivering hoe zijn zus de moord had

vernomen herhaalt verzoeker dat hij niet precies weet van wie zijn zus dit vernam, maar dat het hele dorp het wist. Verzoeker voegt eraan toe dat hij ontkent ooit te hebben verklaard dat zijn zus het niet van U. zou hebben vernomen.

2.2.12.2. Betreffende verzoekers argument problemen te hebben met de situering in de tijd beperkt de Raad zich te verwijzen naar het onder punt 2.2.5.2. gestelde.

De Raad stelt vast dat uit het verslag van het verhoor op het Commissariaat-generaal van 7 mei 2010 blijkt dat verzoeker toen voorhield dat zijn zus de moord had vernomen van zijn neef U. (administratief dossier, stuk 6, p. 18). Verzoeker stelt evenwel bij het tweede verhoor op het Commissariaat-generaal van 19 juli 2010 niet te weten van wie zijn zus dit had vernomen, maar dat het niet U. was (administratief dossier, stuk 3, p. 3). Desbetreffende neerslag van de verhoren is duidelijk niet voor enige interpretatie vatbaar. De motivering van verwerende partij blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.13. Het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas verhindert terecht aan verzoeker de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker laat desbetreffende motivering van verwerende partij ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT